

Anledning til at gjenoptage Forhandlingen derom, naar det bebudede Vædringsforslag bliver stillet ved tredje Behandling. Det er ganske vist en hel ny Tanke, som i det Dieblit, den fremkom, i alt Fald for mig havde noget Aftalende; men om det vil være tilstrækkelig motiveret at vedtage et saadant Forslag, skal jeg dog lade være noget tvivlsomt. Hvad endelig Forslaget under Nr. 4 angaar, da har den høitærede Finanzminister ogsaa udtalt sig derimod, og jeg negter ikke, at de Argumenter, han ansøgte, have en ikke ringe Vægt, de Argumenter nemlig, som han hentedede fra Hensynet til Lovens almindelige Principer. Det havde vi heller ikke kunnet være blinde for, at der i dette Punkt er en Afvigelse fra disse Principer; men jeg har dog ikke kunnet se rettere, end at denne Krænkelse af Principet, denne Undtagelse fra Reglen, dels vilde komme til Anvendelse i sin faa Tilfælde, og at disse Tilfælde vilde være af saadan Karakter, at de særlig maatte egne sig til at indbefømmes. Der vil nemlig kun kunne være Tale om saadanne Undtagelser ligeoverfor en Svalid, der ikke af Hensyn til sin Formue — thi i saa Tilfælde vil sandsynligvis heller ikke hans Enke være trængende — men af en vis Tilbageholdenhed, om jeg saa maa sige, i at stille Fordringen til Staten, ikke har ønsket at modtage Svaldeforsørgelse, men har søgt at hjælpe sig, som han kunde, og derfor nu en saadan Mand's Enke bliver trængende, forekommer det mig at være et Tilfælde af en saadan Væffassenhed, at det særlig maa egne sig til Indbefømmen. Om det nu er tilstrækkelig motiveret, derfor at indføre i Loven en almindelig Bestemmelse, vilde være tvivlsomt, dersom man kunde antage, at Svalidbestyrelsen havde nogetsomhelst Skjøn at bringe i Anvendelse overfor et saadant Tilfælde; men det er aabenbart, at det har den ikke efter Lovforslaget, medens den efter den gjældende Lov vilde kunne indbefomme den Waagjældende. Om derimod Tanken er udtrykt fuldstændig rigtigt eller i al Fald paa den mest fyldestgjørende Maade, eller om noget Vægnende kunde finde Plads paa anden Maade eller paa et andet Sted i Loven, har jeg ikke endnu tilstrækkeligt undersøgt. Jeg anser det for muligt, at der kunde gives Svalidbestyrelsen Afgang til et saadant, noget friere Skjøn, altsaa Afgang til at kunne gaa udenfor enkelte af Lovens Bestemmelser, og jeg haaber, at ogsaa Andre end jeg ville tage dette Forhold under Overveelse inden Sagens tredje Behandling. Om det ærede Medlem paa dette Standpunkt vil fastholde sit Forslag eller ikke, skal jeg ganske henstille. Sagen vil, som sagt, i ethvert Tilfælde kunne blive tagen under Overveelse ved tredje Behandling.

Finanzministeren (Strup): Jeg maa tilstaa, at jeg ikke har kunnet læse dette Vædringsforslag til § 12 paa samme Maade,

som det ærede Medlem for Præsby Aants 6te Valgfreds (Bosfen) synes at have læst det. Jeg ser ikke rettere, end at det i Almindelighed vil tilstede Enke efter Svalider, selv om Vægtstabet er indgaaet efter at Svaliditeten var indtraadt, den Afgang til Svalidunderstøttelse, som den bestaaende Lovgivning affærrer, og som ligeledes Lovforslaget gaar ud paa at affærrer. Det ærede Medlem mente, at Vædringsforslagernes Bestemmelse vilde faae Betydning i overordentlig sjældne Tilfælde, men jeg tror, at det ærede Medlem kun har set hen til de Tilfælde, som den ærede Forslagsstiller nærmest har havt for Die, og som vistnok ere sjældne Undtagelser, nemlig de Tilfælde, hvor en Svalid af Undseelse eller rent personlige Grunde holder sin Svaliditet skjult; men der er jo mange andre og meget hyppige Tilfælde, hvor Understøttelse først bliver given længe efter, at Svaliditeten er indtraadt, og det er Noget, som ogsaa Lovforslaget har forudsat, idet det har givet Vedkommende Afgang til at faae konstateret deres Svaliditet for den Mulighed, at Væffadigelsen i sin Tid maatte give ham Afgang til Forsørgelse. Det er et meget hyppigt Tilfælde, at Forsørgelse først gives længe efter, at Væffadigelsen er tilføjet, og paa alle disse Tilfælde vilde Vædringsforlaget faae Anvendelse. Særligt maa det, naar man beklager disse Enkers ubehagelige Stilling, jo heller ikke glemmes, at det kun er lige over for den almindelige Svaliddefondsforørgelse, at de ere saa ueheldig stillede, hvorimod den særlige Svaliddefond ikke fjender den Begrænsning for Udbelingen af sin Hjælp. Saalænge den særlige Svaliddefond ligger under samme Bestyrelse som den almindelige, er det jo forholdsvis let for Bestyrelsen at kunne give af den særlige Fond saadanne Understøttelser, som Reglerne for den almindelige Fonds Bestyrelse affærrer, men selv om Adskillige finder Sted, saaledes at Bestyrelsen af den særlige Fond vender tilbage til Centralkomiteen eller en anden Bestyrelse, ville vedkommende Enke — det er ganske vist kun Enke efter Krigsvalider — have en Afgang til at faae Understøttelse. Dersom den Tanke, som den ærede sidste Taler bragte frem, var gjenneførlig, nemlig at give en mere general Bemyndigelse for Svalidbestyrelsen til i Tilfælde, der laa uden for Loven, at give Svaliderne Understøttelse, vilde det ikke blot være smukt, men tillige meget nyttigt, men jeg tror, at det ærede Medlem vil finde det vanskeligt at faae Tanken udsormet. Saaledes som Vædringsforlaget til § 12 nu foreligger, tror jeg vistnok ikke, at det ærede Medlem kan tilraade dets Vedtagelse. — Jeg skal ikke komme langt ind paa de forskjellige Vædringsforslag, og allerminst paa dem, som jeg har, om ikke tiltraadt, saa dog ikke erklæret mig imod, men jeg maa sige et Par Ord til, hvad jeg allerede har sagt om Vædringsforlaget under Nr. 6; thi det er mig lige frem umuligt at gaa ind paa den